

Anh là GIÓ, Em là NÚI.
GIÓ muôn đời ham rong ruổi.
NÚI muôn thuở đứng chờ trông.
Một lời xin tạ lỗi với người tôi yêu.
(Nguyễn Văn Đông)

Thú Và Gió

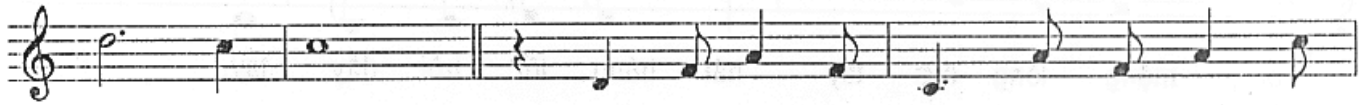
Nhạc và Lời : NGUYỄN VĂN ĐÔNG

Một thời anh mê mãi dẫn bước theo đường mây để sầu giăng mắt ai.

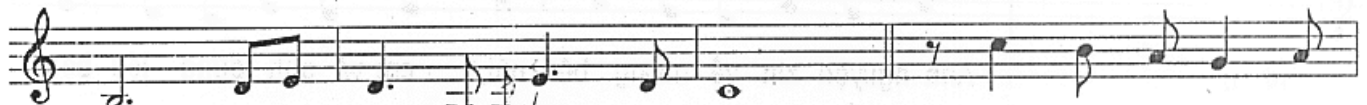
Hững hờ vòng tay tình ái, nhạt màu thư xanh năm cũ, mãi mê đường bay cuối

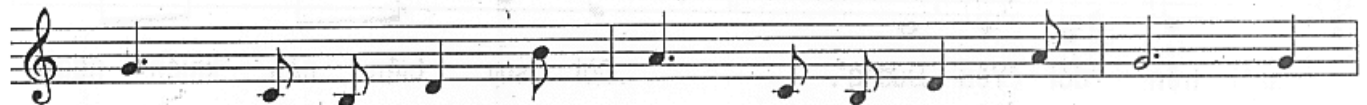
nơi chân mây. Ngày se mỗi duyên mình có vắng trắng chúng

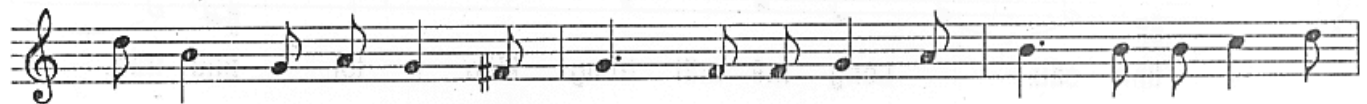
minh, có môi hồng thắm xinh, có muôn lời ước nguyện mà vòng tay em

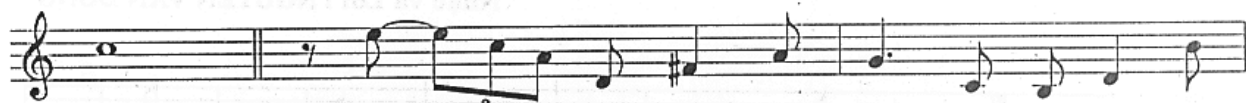
mềm thả ước mơ về với mây trời. Bến nước xưa đây gió

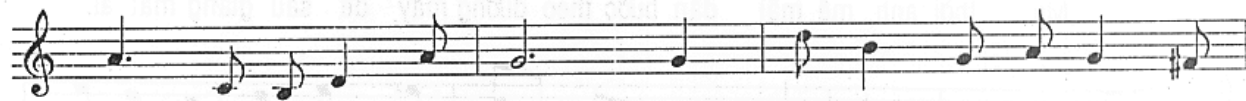
mưa, những chiều thôi đón đưa, nghe tình người khác xưa. Và

tiếng yêu ngày nào nghe buồn tênh, một ngày vui không đến, một đời vào lãng

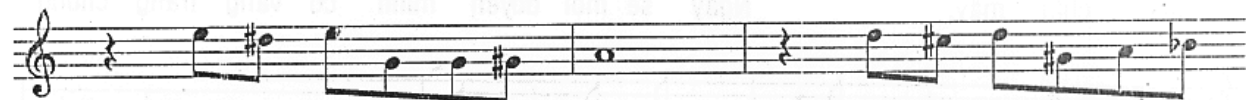
quên. Nhớ đêm trăng nào trên bến mơ, em nhìn sông nước

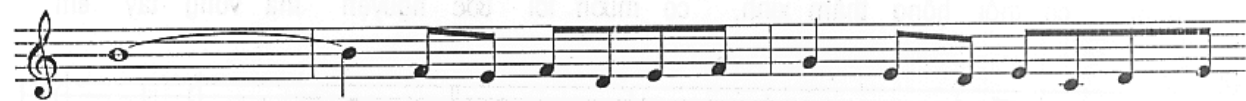
trôi, anh tìm dệt ý thơ. Thăm đếm muôn vì sao trên trời

cao, mộng lòng đưa tay hái, bóng tối trôi đầy tay.

Nếu thật có cuộc đời lai sinh Núi và gió dệt tình trăm

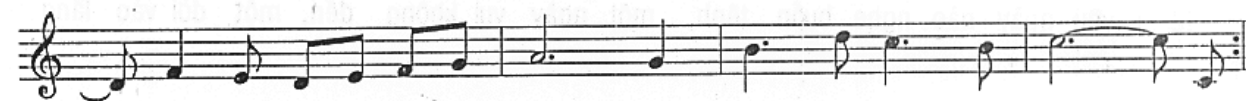
năm. Anh nguyện xin về nương bên núi, em và anh dựng lều bên

sưởi trên đôi "Yêu Đường". Đời suy biến nên khiến ngày

ấy tình sâu. Lòng mê mãi trong kiếp u tối phủ trần.

Ôi muôn đời rạng ngời chân lý: "Hạnh phúc vốn do lòng ta" Một...